

Rosenius' samlede skrifter

2.1

Grundene for vort barnekår

^(s.9) At være barn af Gud – kan der tænkes noget større og herligere? Stort er det at være skabt af Gud, større at være hans tjenere og tjenerinder, men størst af alt at være Guds børn, den store, almægtige Guds sønner og døtre. Men selve udtrykket ”Guds børn” er blevet forslidt. Det er så let sagt, og vi har hørt det så tit. Det bliver fra tid til anden brugt på en tankeløs og overfladisk måde, og følgen er blevet, at det har mistet noget af sin klang.

En hjælp til at lodde dybden i dette udtryk får vi ved at betragte de steder i Bibelen, der udtrykker samme sandhed med andre ord:

”Guds sønner og døtre” - ”Kristi brødre” - ”Kristi medarvinger” - ”den førstefødte blandt mange brødre” osv.

I 2. Kor. 6,18 står der:

”Jeg vil være jer en fader, og I skal være mine sønner og døtre, siger Herren, den Almægtige”

Og i Rom 8,17 siger Apostlen:

”Når vi er børn, er vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi medarvinger”.

Tydligere kan det vist ikke siges, hvad der ligger i ordene ”Guds børn”. Det er ikke blot en smuk titel, men en salig virkelighed, thi barneret betyder arveret.

På sin opstandelsesdag sagde Jesus:

”Gå til mine brødre og sig til dem: Jeg farer op til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud”

Det er Herren selv, han, i hvis mund der ikke fandtes svig, der siger ”mine brødre”. Dermed har han givet os den mest fyldestgørende forklaring til ordene ”Guds børn”. Og når han videre siger:

”Jeg farer op til min fader og jeres fader” –

- så ligger ^(s.10) der i disse ord noget langt større og herligere, en langt inderligere forening, end om han blot havde sagt:

”Jeg farer op til jeres fader”. Vi får her den fulde forklaring på, hvad ordet ”broder” betyder, og får bekræftet, at Jesus brugte ordet i dets sande og fulde betydning.

Så er det da en stor og guddommelig, men for vore hjerter ufattelig virkelighed, at vi arme menneskebørn på jorden skal være den store, almægtige Guds sande børn, hans søns brødre og medarvinger. Om dette siger Luther, at vi aldrig her i tiden vil kunne fatte det ret. Dertil er det så alt for stort, og vore hjerter så alt for snævre. Thi det er i sandhed stort, at en fattig synder, som vil klynge sig til Frelseren, men som daglig må sukke over synd og uværdighed, skal nyde den ære at kaldes et Guds barn. Ikke træl eller tjener, men søn og arving. Skulle vi da ikke gerne lade verden beholde sin ære og herlighed for sig selv. Det er dog en tvivlsom ære at være djævelens træl, ja endog hans tro og tjenstvillige brud. Men hvilken mennesketanke kan fatte, hvor stor en ære du, som holder dig til Kristus nyder: at du med alle dine fejl og mangler dog er Guds barn, elsket af ham og arving til hans herlighed.

Luther siger:

”At være en mægtig og navnkundig konges eller kejsers barn regnes for en stor ære. Og om nogen med rette kunne rose sig af at være søn af den øverste blandt englens, ville det være en endnu større ære. Men hvad er alt dette mod at være udvalgt af Gud selv til at være den guddommelige majestæts søn og arving?

Det må i sandhed medføre usigelig herlighed og rigdom, ære og magt, langt ud over, hvad der ellers findes i himmelen eller på jorden.

Det er et under, virket af Gud selv, når det trods alt er muligt for et menneske at tro og tilregne sig denne store, ubegribelige sandhed. Thi som menneskehjertet er af naturen, formår det ikke at rumme den.

At mennesker, hvis liv udmærker sig ved særlig hellighed, er ^(s.11) Guds børn, har du ikke så vanskeligt ved at tro. Men at du, med al din synd og alle dine nederlag, skulle være et Guds barn, det kan du umuligt tro er sandt.

Alligevel er det absolut nødvendigt, at du tilregner dig dette for din egen del og tror, at netop du har barnekår hos Gud. Thi at tro det blot om andre giver ingen kraft og styrke, ingen fryd og glæde i Herren.

Er imidlertid storheden i at eje barnekår hos Gud gået op for dig, og du samtidig ønsker selv at få del deri, er det ikke mærkeligt, om troen anfægtes. Ikke blot er vi så snæverhjertet og indskrænkede, at selve sagens storhed får os til at vige tilbage for den. Vi har også fået i arv den frygt for Gud, som efter syndefaldet fik Adam og Eva til at skjule sig for hans ansigt.

Desuden har vi en mægtig hindring i vores fornuft. Forblindet, som den er, når det gælder åndelige ting, vil den ikke tro andet, end hvad den med ret og rimelighed kan

begribe. Da nu vores forventede hjerte og vores onde natur er en uudtømmelig kilde til synd og last, og vores samvittighed tidligt og sent fordømmer os, så vi slet ingen følelse har af Guds nåde og nærværelse, men derimod pines af angst og uro, hvordan skal vi da kunne tro, at vi alligevel er Guds elskelige børn, Kristi brødre og søstre! Fornuft, følelse og samvittighed, hele vores inderste, må råbe et afgjort:

Nej, det er umuligt! Skulle jeg være et Guds barn! Umuligt!

Men ikke nok med det. Vores svorne fjende, djævelen, arbejder målbevidst med magt og list på at rive os ud af vores barneforhold, rukke vores tillid til Gud og derved bringe os til fortvivlelse. Hans fristelser til synd, de tvivl, han indskyder i vore hjerter, de anfægtelser, han plager os med, skal alt sammen tjene det ene formål:

- at berøve os den liflige trøst, vi har i bevidstheden om at eje barnekår hos Gud. Og kan han blot få berøvet os troen, har han dermed også berøvet os selve skatten, thi kun gennem troen på Jesus Kristus er vi Guds børn.

Denne arge (vrede, gale, sure, hævntørstige) fjendes magt forøges ved, at han har mægtige^(s.12) forbundsfæller i vores onde, syndige natur, vores forventede hjerte og vores forblindede fornuft. Og er det lykkedes ham at bringe os til fald, går han – med vores samvittighed og Guds hellige lov som våben – til angreb på vores tro.

”Hvorledes kan du være et Guds barn,” - hedder det - ”du, som nu atter har syndet imod Gud? Du kender Guds vilje, du har fået tilgivelse så tit, du har endda lovet bod og bedring, og alligevel synder du hele tiden igen – hvorledes kan du være et Guds barn?”

Disse tanker stemmer med vores fornuft, og de stemmer med alvoren i Guds hellige lov. Vi ved med os selv, at vi har gjort det, Gud har forbudt, og undladt at gøre det, han har befaleet, og vi måtte være aldeles forhærdede, om vi ikke forfærdedes derover. Men da er det, fjenden rette sine pile lige mod vort bryst og spørger:

”Kan du så være et Guds barn?”

Det hænder også, at Gud i sin visdom lader en kristen lutres i prøvelses ild gennem længere tid og sender ham modgang og nød af forskellig art: store tab og bitre sorger, langvarig fattigdom og trykkende gæld, hårde fristelser og åbenbare syndefald, svære anfægtelser, f.eks. oprørske tanker mod Gud og alt, hvad der er helligt. En sådan ildprøve måtte job, David, Peter m.fl. igennem. Varer nu dette ved i måneder, ja år, og alle sjælens nødråb synes at være forgæves, da er det et ubegribeligt Guds under, om en sådan sjæl bliver bevaret i troen, fortsat tør regne sig for et Guds barn og kalde Gud sin fader.

I sådanne tider bliver det særskilt nødvendigt for os at have en fastere og sikrere grund for vor tro end det, vi selv er, føler og synes. En grund, som er helt uden for os selv. Thi når alle afgrundens magter stormer imod os, hvem kan da holde fast ved troen på, at han er et Guds barn, en Kristi broder, en himmelens arving? Umuligt! Urimeligt! - sådan lyder svaret fra vores eget hjerte. Thi hvem kan tro noget så højt og herligt, når hans erfaringer siger ham det stik modsatte.

Der er kun et middel, der duer, når det under disse nedslående ^(s.13) erfaringer gælder om at bevare troen. Vi må søge hen til Ordet og der uafbrudt fæste blikket på, hvad Gud selv har gjort for den faldne slægt. Vi må stadig komme i hu og betænke grundene, hvorpå vor barneret hviler.

Lad os bruge et billede til at belyse dette. Jeg lægger f.eks. på en rejse mærke til en stor smuk ejendom med et pragtfuldt palads, omgivet af al naturens og kunstens rigdom og skønhed.

Lidt efter møder jeg på vejen en fattig vandringsmand. Hans klæder er slidte og snavsede, hans ansigt er blegt og magert, og hele hans udseende vidner om nød og elendighed. Om nu en, der er kendt på egnen, ville sige til mig: ”Se på denne fattige

vandringsmand. Han er ejermand og herre til den store og smukke ejendom, du så for lidt siden,” - da ville jeg uvilkårligt udbryde: ”Nej, det er umuligt”. Det kan ikke være dit alvor!”

Men den anden svarer smilende: ”Det undrer mig slet ikke, at du holder det for at være umuligt, så længe du ikke kender sammenhængen. Denne usle vandringsmand er netop kommet hjem, efter at han til sin faders store sorg i lang tid har flakket om i et fremmed land, hvor han dels er blevet mishandlet og udplyndret af røvere, dels har ødelagt sig selv ved et udsvævende og lastefuldt liv. Derfor ser han nu så ussel og elendig ud. Men han er i virkeligheden eneste søn af denne smukke ejendoms grundlægger, og hans fader har nu kort før sin død med blødende hjerte oprettet et testamente, hvori han indsætter sin faldne søn som arving til hele sin ejendom, blot på denne betingelse, at sønnen skal vende tilbage til sit fædreland og modtage arven. Og nu er han altså vendt hjem, nu nærmer det øjeblik sig, da han atter skal træde over tærsklen til sin faders hus, atter sluttes i sin ømme moders arme og derpå overtage sin arv.”

Efter disse oplysninger har jeg ingen vanskelighed ved at tro det, som før syntes så urimeligt. På samme måde forholder det sig med vores barneret hos Gud. Regner vi blot med det, vi ^(s.14) ser for vore øjne, forekommer den os at være den største urimelighed. Også vi er fortabte sønner, som har flakket om i et fremmed og fjendtligt land. Er blevet udplyndrede og sårede samt ødelagte til sjæl og legeme ved vores eget syndige liv og levned. Vi ligner således mindst af alt himmelarvinger. Men den trofaste fader, som ikke kunne bære over sit hjerte, at vi i evighed skulle fortabes, har selv sørget for, at vores barneforhold kunne genoprettes. Han er oprettet et testamente, hvori vi har bekræftelsen på, at arven er vores.

Men vort ydre præges kun så lidt af denne vor høje stilling.

Vel er vi fra det fremmede land vendt tilbage til vor faders rige, og vel har vi byttet et liv i synd og vantro med et liv under Guds nåde. Men så længe vi ikke er nået frem

til det rette faderhus, himmelen, klæber der endnu urenhed ved os. Vores gamle klæder bærer vi fortsat, og vi har sår og sygdomme, som endnu ikke er fuldkommen lægte. Med andre ord: Så længe vi endnu er i dette syndes og dødens legeme, må vi altid sukke over synden, som hænger ved os, over kødet, som strider mod ånden, og det vel stadig forekomme os urimeligt, at vi skulle være Guds elskelige børn.

Hvad ligger der da til grund for, at vi, sådan som vi er, dog har ret til barnekår hos Gud?

For det første det, at vi oprindelig er Guds børn, idet Gud, den evige fader, skabte mennesket i sit billede, til sit barn og sin arving. Hvilken rig trøst er der ikke at finde i beretningen om menneskets skabelse. Ikke blot er det skabt i Guds billede, men er selve hovedformålet med hele Guds skaberværk. Alt, hvad Gud har skabt på jorden, er skabt for menneskets skyld. Mennesket var barnet og arvingen, for hvis skyld jorden blev prydet så rigt og så skønt og opfyldt med så mange herlige ting.

Da alt var færdigt og stod der i sin fagreste pragt og skønhed, vendte Gud Herren sig til sine to børn og sagde:

”Gør jer til herre over jorden og hersk over havets fisk og himmelens ^(s.15) fugle, kævet og alle vildtlevende dyr der rører sig på jorden! - Jeg giver jer alle urter på hele jorden, som bærer frø, og alle træer, som bærer frygt med kærne; de skal være jer til føde.”

Med disse ord vil Gud sige: ”Alt dette er skabt for jeres skyld og skal tjene jer.” Vi ser også, hvor forunderligt alt det skabte er afpasset efter menneskets behov: alle vore husdyr, de vilde dyr i skoven, fiskene i havet, alle jordens kilder, floder, søer, træer og urter. Hvor må da ikke mennesket stå Guds hjerte nær og være elsket af ham. Hvert dyr, hver fugl, hvert træ råber det ud: ”Se, hvor jeres fader elsker jer! Alt dette har han skabt for jeres skyld!”

Men det er ikke alene jorden, der skal være menneskets bolig.

Kristus siger om den himmelske herlighed: ” - arv det rige, som, har været jer beredt fra verdens grundvold blev lagt.” Matt. 25,34.

Og det er ikke blot den synlige skabning, der står til vores tjeneste. Skrifter siger, at også englene skal tjene os. De er ”ånder i Guds tjeneste, som sendes ud til hjælp for deres skyld, der skal arve frelse.” Hebr. 1,14.

Kort sagt:

”Alt hører jer til, hvad enten der er Paulus eller Apollos eller Peter, eller verden eller liv eller død eller det, der er nu, eller det, der skal komme; alt hører jer til, men I hører Kristus til, og Kristus hører Gud til.” 1. Kor. 3,21-23.

Mennesket er barnet og arvingen. Hvor er dog vores ånd blevet formørket ved syndefaldet, at vi ikke kan fatte en så herlig sandhed!

Hvordan er det da blevet til, dette mærkelige væsen, som man kalder mennesket, og hvad var oprindelig Guds tanke med det? Denne på samme tid så herlige og så usle skabning, dette selv i sin faldne tilstand så ophøjet menneske, som efterligner selve skaberen i sin skabende evne og selve den faldne engel, djævelen, i sin ondskab.

På dette spørgsmål finder jeg kun et svar:

Det er et faldent Guds barn, udgået fra Gud, skabt i hans billede til at være hans ^(s.16) søn og arving. Ingen anden skabning har en så høj bestemmelse som mennesket – selv englene står til dets tjeneste. O, vor himmelske Fader! Hvor er du stor i dine tanker, stor i dine undere, som du øver med menneskenes børn!

Men nu melder sig straks det spørgsmål:

Er ikke alt dette gået tabt ved syndefaldet? Så længe mennesket var Gud liv, kunne det vel være et Guds barn, men er det ikke efter sit fald snarere blevet djævelen lig? Jeg lider jo daglig under følgerne af det første syndefald. Jeg mærker syndens og

Satans magt over min natur, så jeg gør det, jeg ikke vil, og har dermed tusinde gange forspildt min barneret og fortjent Guds vrede.

Har jeg så lov til at søge min trøst i Guds evige tanke og bestemmelse med mennesket?

Hertil svarer Paulus:

”Sine nådegaver og sin kald fortryder Gud ikke.” Rom. 11,29.

Det ligger i selve Guds væsens fuldkommenhed, at han nok skulle sørge for, at hans evige rådslutning blev ført igennem, og at hensigten med hans højeste skabning blev nået. Han har selv sørget for, at den synd, vi tog i arv, ikke skal kunne udelukke os fra himlen. Han har sørget for, at mennesket har samme mulighed som før for at blive Guds barn – blot må det nu ske på en anden måde.

Mens det før var over for ”gerningernes lov”, den afgørende prøve skulle stå, er det nu over for ”troens lov”. Mennesket skal modtage barnekår som nåde, ikke som løn.

Den anden faste, urokkelige grund for vor barneret er Kristus. For det første derved, at Guds evige søn ved at blive menneske, sandt menneske som vi, blev vor broder, hvorved han på ny antog sig, adlede og ophøjede mennesket og genindsatte det i dets oprindelige ære og værdighed: at være Guds barn.

For det andet ved sin fortjeneste, som lovopfyldelse og sin soningsdød, hvorved han nedrev det gærde, som skilte, dræbte fjendskabet, rådede bod på syndefaldet og genoprettede det ^(s.17) tabte barneforhold til Gud med alt, hvad det indbefatter af nåde, salighed og ære.

Også denne grundvold for vor ret til barnekår hos Gud er evig. Derfor kan heller ikke

synden mere berøve os den.

Apostlen siger, at Gud har udvalgt os i Kristus, før verdens grundvold blev lagt. (Ef. 1,4.)

Det vil sige: Før Gud endnu havde skabt mennesket, ja, før han endnu havde skabt jorden til bolig for det, forudså han dets dybe fald og hjælpeløse elendighed under synden, og da besluttede Gud selv menneskets frelse, nemlig gennem en person, som skulle være både Gud og menneske. Hans evige, enbårne søn skulle i tidens fylde iklæde sig menneskenatur og som menneskenes broder og stedfortræder påtage sig deres pligt og deres skyld: opfylde loven og "smage døden for alle". Sådan var det evige nådevalg, gennem hvilket Gud udvalgte os i Kristus, før verdens grundvold blev lagt. Derfor kunne han på selve syndefaldets dag måde sin faldne og ulykkeligt stillede barn med et håbets og forsoningens budskab: det første løfte om kvindens sæd, der skulle knuse slangens hoved.

Det samme løfte gentages uophørligt gennem hele det gamle testamente. Først til patriarkerne og siden til profeterne, dels med ord, dunklere eller klarere forudsigelser, dels gennem en række forbilledlige søningsofre, der bestandig skulle male Herrens folk den lovede frelser for øje og derved styrke og opholde deres tro. Gennem hele det gamle testamente går der i vekslende former og udtryk en rød tråd af herlige forudsigelser om en hjælper og frelser for menneskeslægten: "Zions konge" - "en løser" - "en profet" - "min tjener Zemek" (spire) - "hedningers lys" - "folkeslags fyrste og hersker" - "Herrens arm" - "Herrens salvede" osv. Og til sidst, da tidens fylde kom, udsendte Gud sin søn, født af en kvinde, født under loven, for at han skulle løskøbe dem, der var under loven, for at vi skulle få barnekår."

Læg mærke til ordene: "Vi skal få barnekår" (s.18)

Derfor var det, at Gud sendte sin søn, født af en kvinde, født under loven. Gud være lovet i evighed!

Sit store frelsesværk begyndte Jesus på den måde, at han blev født af en kvinde, iklædte sig vort kød og blod, blev vor slægtning og broder. Han ophøjede derved vores gennem faldet fornedrede natur og knyttede igen det bånd mellem Gud og mennesket, som var bristet ved syndefaldet. Denne herlige sandhed er i særdeleshed tydeligt fremstillet i Hebr. 2,11, hvor apostelen siger:

”Både den, som helliger, og de, som helliges, har alle samme fader, derfor skammer hans sig ikke ved at kalde dem brødre.”

Det har for mange været en kilde til forundring, at Guds egen evige søn kunne kalde syndige mennesker på jorden sine brødre. De har set det allerede i Salme 22, hvor Kristus siger til sin fader:

”Dit navn vil jeg kundgøre for mine brødre, prise dig midt i forsamlingen”

De har med Maria Magdalena hørt den liflige morgenhilsen ved den åbne grav påskemorgen:

”Gå til mine brødre og sig til dem: Jeg farer op til min fader og jeres fader.” osv.

Og de har højlig undret sig over, at Guds Søn således kunne fornedre sig. Men her kommer nu apostlen med sin forklaring og siger: Denne underfulde sandhed grunder sig på den kendsgerning, at Kristus virkelig er vor broder.

Han siger jo:

”Både den, som helliger, og de, som helliges, har alle samme fader, derfor skammer

han sig ikke ved at kalde dem brødre.” Og han tilføjer: ”Da nu børnene har del i kød og blod, fik også han på lignende måde del deri” osv.

Hør, hvilke liflige ord! Kristus, Guds Søn, skulle være sine brødre lig, have samme kød og blod som dem, dog uden synd. For os arme faldne menneskebørn er dette så stor en ære, at, som Luther siger, ”englene kunne have grund til at ønske:

Ak, den som var menneske!” Thi mennesket har natur fælles med Guds egen søn, er hans slægtning og broder.

Apostlen er inde på samme tanke, når han i Hebr. 2,16 ^(s.19) siger:

”Det er jo ikke engle, han tager sig af, det er Abrahams slægt, han tager sig af.”

Denne uudsigelige og underfulde nåde og ære, som er blevet mennesket til del, beror ene og alene på Guds evige rådsslutning og udvælgelse. Mennesket var barnet, alle andre skabninger, også englene, var dets tjener. Vel er englene ikke faldet i synd og

derfor helligere og renere væsener end os, men fordi mennesket oprindeligt var barnet, og ”Gud ikke fortryder sine nådegaver og sit kald,” så har han på ny ophøjet os over englene derved, at hans søn blev menneske.

Med rette kan vi nu rose os af, at Guds Søn er menneske ligesom vi, og vi er mennesker ligesom Guds Søn. Dette er vor nådige herre og frelsers første skridt til genoprettelsen af vor tabte barneret: - *”født af en kvinde – for at vi skulle få barnekår.”*

Det andet er, at han også var *”født under loven”*. Et kort, men indholdsrigt ord om Guds Søns store hovedopgave på jorden. Han skulle som den anden Adam være for stedfortræder over for Gud og i vort sted opfylde det, vi burde, men ikke kunne.

”Født under loven, for at han skulle løskøbe dem, der var under loven.”

Det samme læser vi i Rom. 8,3:

”Det, som var umuligt for loven, fordi den var magtesløs på grund af kødet, det gjorde Gud, da han sendte sin egen søn i syndigt køds skikkelse.”

Hvilken herlig udvej for den faldne slægt! Det, som loven kræver af os, men som vi aldrig kan opfylde, det, vi med frygt og bæven, men forgæves, arbejder på, det har denne vor anden Adam taget på sig.

Så fuldstændigt er han gået i mit sted, at det er, som havde jeg selv opfyldt det alt sammen.

Jeg burde elske Gud over alle ting – men til min store sorg er mit hjerte så koldt og forventt, at om jeg end sled mig selv i stykker, kunne jeg dog ikke forandre det, og derfor går jeg nedtrykt og halvvejs fordømt under loven. Men da kommer min barmhjertige herre og siger:

”Du får din frugt fra mig” Hos. 14,9. ^(s.20)

Menneskesønnen er kommet for at tjene, ”født under loven”. ”Det, som var umuligt for loven - - det gjorde Gud, da han sendte sin søn.”

Jeg burde frygte Gud over alle ting, så jeg var mere bange for at synde imod ham end for døden og helvede – jeg burde sætte min lid til Gud alene – jeg burde være varm og vedholdende i bønner og bekendelsen af Kristi navn – jeg burde elske min næste som mig selv, være mind og sagtmodig, ren, kysk, uegennyttig m.m. Når jeg nu, ansigt til ansigt med disse krav, ser mine store fejl og mangler, ja åbenbare synder, og

intet synes mere uforståeligt, end at jeg skulle være Guds elskelige barn – da kommer Herren og siger:

”Alt dette har jeg gjort for dig. Thi det, som var umuligt for loven, det gjorde Gud, da han sendte sin søn.” Rom. 8,3.

Men ikke nok hermed. Også syndens straf og lovens forbandelse måtte vores frelser bære, da han blev en forbandelse for os. Han måtte, som Skriften siger, ”*erstatte det, han ikke havde ranet [røvet].*” Salme 69,5 - for at hverken synd eller lov mere skulle kunne berøve os retten til barnekår hos Gud. Også dette taler apostlen om i det før nævnte kapitel i Hebræerbrevet, hvor han siger:

”Da nu børnene har del i kød og blod, fik også han på lignende måde del deri, for at han ved sin død skulle gøre ham magtesløs, der har dødens vælde, nemlig Djævelen, og udfri alle dem, som af frygt for døden hele deres liv havde levet i trældom” Hebr. 2,14-15.

Dette er i store træk, hvad vor nådefulde herre og frelser har gjort for at gengive os vor tabte barneret. Det er også værd at lægge mærke til, at det var umiddelbart efter, at hans store forsoningsværk var fuldbyrdet, på selve opstandelsens morgen, at han første gang kaldte sine skrøbelige disciple for brødre og gav en så træffene forklaring på, at de virkelig var det, i sine ord til Maria Magdalena:

”*Gå til mine brødre og sig til dem: Jeg farer op til min fader og jeres fader.*”

Han siger ikke blot: ^(s.21) ”brødre”, men ”min fader og jeres fader.” Så er vi da virkelig gennem ham Guds børn, hvor urimeligt den end synes for vores fornuft.

Apostlen siger:

”Han har i sin kærlighed forudbestemt os til barnekår hos sig ved Jesus Kristus, ifølge sin egen viljes beslutning.” Ef. 1,5.

Lige så fuldt, som det var efter Guds frie rådsslutning, at han skabte os, lige så fuldt er det efter hans eget frie nådevalg, at han gennem sin søn rådede bod på syndefaldet og gengav os vor tabte barneret. Så har vi da intet andet at sige hertil end et undrende:

”Gud ske tak for hans uudsigelige gave!”

Vi har nu set, på hvilket grundlag mennesket er Guds barn. Men de fleste af disse børn er vildfarne børn, der levet i syndens og vantroens fremmede land, fjernt fra deres faders hus og ømme hjerte. Børn, over hvilke den barmhjertige fader må klage:

”Børn har jeg opfødt og fostret, men de forbrød sig imod mig.”
Esajas 1,2.

Og så længe de er borte fra Faderhuset og faderfavnen, gavner deres barneret dem intet. Der er, som Skriftens siger,

”vredens børn”, ja endog ”djævelens børn.” Ef. 2,3; Johs. 8,44; 1. Johs. 3,10.

Vel kan mennesket aldrig blive djævelens barn i samme betydning, som det er Guds barn, thi hverken er det skabt af djævelen eller født af ham, men gennem sit ubodfærdige og guds fjendske sind står det i pagt med djævelen og er dermed et djævelens og dødens barn. Det er Jesu egne ord i Johs. 8,42-44. Heraf følger, at der fordres endnu et stort, guddommeligt nådeværk, inden mennesket bliver et Guds barn i ordets sande og fulde betydning.

Denne nødvendige betingelse er Helligåndens gerning i hjertet. Kun derved bliver

mennesket dybeste forstand et Guds barn. Om dette læser vi i Johs. 1,12-13 følgende dyrebare ord:

”Alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn, dem, som tror på hans navn. De bliver ikke født af blod, ej heller af køds vilje, ej heller af mands vilje, men af Gud.”

(s.22) Mærk dig vel, hvad det er, apostlen her taler om. Det gælder evigt liv eller evig død – det gælder det store spørgsmål, om du er et Guds barn eller ej. Barneretten ejer du – nu gælder det om virkelig at tage imod den og nyde de rettigheder, som følger med den. Da bliver det uendelig vigtighed at forstå disse ord ret og handle efter dem, at ikke du skal bedrage dig selv med en falsk trøst.

Hvad det vil sige at ”tage imod ham”, ser vi bedst af de eksempler, vi har i vores bibel, på mennesker, der tog imod Jesus, som af apostlens egen forklaring herpå. Han siger først om Guds Søn, der blev menneske:

”*Han kom til sit eget, og hans egne tog ikke imod ham.*” og dernæst:

”*Men alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn.*”

”Hans egne tog ikke imod ham.” Når Johannes Døberen, Jesus og hans apostle lod opfordringen lyde:

”*Omvend jer, thi himmeriget er kommet nær!*” - da havde de fleste ikke tid, men gik, som Jesus sagde, bort, den ene ”ud på sin mark”, den anden ”til sin forretning”, mens andre endog slog de tjenere ihjel, som sendtes til dem. Såvel de første som de sidste måtte ”dø i deres synder.” Jesus græd derover, men dommen stod ikke til at ændre.

”*Men de, som tog imod ham - .*” Der fandtes i Jødeland, ligesom nu hos os, mennesker, der var bekymret over deres synd og ventede efter ”Israels trøst.”

Enkelte trælledede under loven, uden at de fog som farisæerne fandt trøst i deres egne gerninger, men sukkede i deres hjertes nød:

”Ak, kom dog fra Zion Israels frelse!” Salme 14,7.

Andre var sunket ned i synd og skam, var syndere og synderinder, toldere og skøger, som trykkedes af deres synder, fordi de kendte loven og vidste, at de med det liv, de første, drog dommen over sig. Da nu evangeliets glade budskab begyndte at lyde over landet, da det dæmrede for dem, at den længe ventede Messias var kommet, da rygtet fortalte, at han gik omkring og gjorde vel, og menneskers vidnesbyrd^(s.23) om ham lød:

”Han er sandelig Guds søn og Israels konge.” og ”Han tager imod syndere” da droges disse ringeagtede og udstødte mennesker til ham. De hørte hans nådefulde ord, de så hans mægtige gerninger, i særdeleshed hans nåde mod syndere, og de faldt ham til fode med bøn i håb om hans barmhjertighed. Og alle dem, som tog imod ham og troede på hans navn, gav han magt til at blive Guds børn, forsikrede dem om deres synders forladelse, spiste og drak med dem, lærte og formanede dem og kaldte dem sine brødre. Og det var ikke mennesker, der efter kort tids forløb tabte interessen og gik ud i synden og verden igen. De blev hans venner og efterfølgere for livet og blev under hans ledelse fornyede og helligede i sandheden.

De blev således en flok, som skilte sig ud fra mængden, blev hånet og forfulgt, men bar det med glæde og frimodighed. Og alle disse ”gav han magt til at blive Guds børn.”

Bibelen nævner ikke en eneste, der søgte nåde hos Herren, men blev afvist, fordi han var for stor en synder.

Den samaritanske kvinde havde haft fem mænd, og den, hun nu levede sammen med, var ikke hendes mand. Men denne lastens træl fik straks nåde, og den barmhjertige

Herre, som træt og sulten havde sendt sine disciple ind til byen for at købe mad, behøvede nu ikke denne med. Hans hjerte, der hungrede efter synders frelse, var mættet.

Simon Peter faldt forfærdet ned for Jesu knæ og sagde: *"Gå bort fra mig, Herre, thi jeg er en syndig mand"* og fik straks det opmuntrende svar: *"Frygt ikke" Fra nu af skal du fange mennesker."*

Den værkbrudne nåede ikke engang at åbne sin mund for at bede, før Jesus mødte hans trang med et: *"Vær frimodig, søn dine synder forlades dig!"*

Saulus [blev senere til Paulus] var en "spotter og forfølger og en voldsmand", men barmhjertighed blev ham til del, og han blev den største af ^(s.24) apostlene.

Kort sagt:

"Alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn."

Også i vore dage oplever vi det samme. Vi ser den store sorgløse mængde, som er så optaget af deres forretning eller bedrift, at de ikke har tid til at tage imod indbydelsen. De bekender Kristus i kirken, de nævnes efter hans navn, de fejrer hans fødsel, hans lidelse og død, søger ham måske ved hans nadverbord osv. Men derudover har de ingen brug for ham.

De lever deres liv i fuld tilfredshed uden ham, lever i tomhed og synd og skal til sidst dø i deres synder, blot fordi de ikke som Salme 2,12 siger, har *"kysset Sønnen."*

Men vi ser også en lille flok, for hvem Jesus er livets midtpunkt og indhold. Fuldkomne er de ikke, de sukker og klager selv daglig over deres synder og skrøbeligheder, men et har de tilfælles: de kan ikke undvære Frelseren og hans nåde.

Visheden om at være Guds børn og ene syndernes forladelse er deres daglige behov. At kunne tilegne sig dette i tro, og i sandhed følge Jesus efter, er deres daglige begær. Det er disse, som tog imod ham og tror på hans navn.

Er du nu en af disse, så har han også givet dig magt til at blive et Guds barn. Om end du ikke altid ejer den fulde vished og glæde – er blot din sjæls øje længselsfuldt rettet mod den korsfæstede, da er dette i virkeligheden at tage imod ham. De, der kom til Jesus, kom jo ikke med hjertet fyldt af fred og glæde, men snarere grædende, sukkende og bedende, og til sådanne sagde dog Jesus: *"Din tro har frelst dig!"*

Deres tro viste sig deri, at de vendte sig til Jesus med deres nød, at de søgte nåde hos ham alene og ikke som farisæerne søgte at blive retfærdiggjorte gennem deres egne gerninger.

Thi, som Luther siger, *"havde de ikke troet, så var de ikke kommet"*.

Men når nu Jesus tog imod dem, og skænkede dem sin trøst, så fik de at opleve troens fulde vished og fred.

Således vil det også gå med ^(s.25) dig. Du skal tro på hans ord, så vil hans ånd vidne sammen med din ånd, om at du er et Guds barn.

Nu kan vi ikke gå til ham i bogstavelig forstand, som de gjorde, men har vi et hjerte, som ikke kan undvære ham, og som ville søge ham, hvis han var synlig til stede iblandt os, et hjerte, som søger ham i hans nådemidler, og hvis højeste ønske det er at tage imod ham, da er dette netop, hvad Johannes mener. Og alle, alle, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn. Således er du og jeg, hvis vi har taget imod Jesus, Guds børn lige så vel som den samaritanske kvinde, Simon Peter og Maria Magdalena. Thi de var syndere som vi, og Jesus er lige så vel vor frelser som deres. Og når vi tager imod ham, ligesom de gjorde, så giver han også os magt til at blive Guds børn.

Gud ske tak for hans uudsigelige gave!

21. juni 2005

(revideret: 2012 / 2015 / 2017)

RoseniusNet.dk